

ДРАГИША ЖИВАДИНОВИЋ

КЛЕЛЕК

Драгиша Живадиновић рођен је у Калишту код Пожаревца. Студирао Филолошки факултет у Београду. У многобројним књижевним периодикама објављивао поезију и прозу. Штампao је збирку прича под називом Каобилске ватре и збирку поезије Сновидље. Неке приче су награђиване (Клечана торба, Клетва за јалове кучке, Кућа за шарена јаја..). Песма Искидани свет на Међународном фестивалу боемске поезије, уврштена је у зборник Српски виноград. На фестивалу родољубиве поезије у Београду песма Иза вида вид, освојила је другу награду. Књига Света реч проглашена је најбољом за 2012/2013. годину од стране Браничевско-стишке књижевне заједнице.

Живадиновић је добитник Повеље културе КПЗ Пожаревац, члан је Удружења књижевника Србије и Удружења новинара Србије. Радио је као новинар Борбе.

Драгиша Живадиновић

КЛЕЛЕК

(на дар Владимиру, Немањи, Владани, Софији...)

Драгиша Живадиновић
К Л Е Л Е К

Издавачи:

Браничевско-стишка књижевна заједница
Удружења књижевника Србије
Библиотека „Србољуб Митић“ Мало Црниће

За издавача:

Милисав Миленковић
Данијела Божичковић Радуловић

Уредник:

Милисав Миленковић

Технички уредник:

Слободан Голубовић

Насловна страна:

Кацушика Хокусаи (1760-1849), илутрација
Ивана и Градимир Смуђа

Портрет аутора:

Едуард Анимајев

Помоћ на одабиру илутрације за насловну страницу:

Проф Јелена Чобић

Штампа:

Штампарија **Сѿојадиновић**
Петровац на Млави

Тираж: 300 примерака

ISBN:

Драгиша Живадиновић

КЛАСИК

2017.

**МЕСЕЧЕВО МЛЕКО
И РОСА СРЕБРНАСТА**

ЗЛАТНЕ РЕЧИ И ГЛУВА ХАРМОНИЈА

(Сећање на мог оца Драгослава Живадиновића)

Исписано слово на пелиру,
вратима трокрилним,
држаљету, јарму
и носећем стубу куће велике.

На врховима
избразданих стабала багрема и јасена,
крушака и јабука столетних
златне речи лелујају вечно.

Као струна Златна,
као Тица араратска,
као Дно ноћи,
као Спалишта и Јакова повратак,
као Судбине почетак,
Сан и прича.

По Стигу сунцогледном
и детелини плавоцветној,
по пшеници и шеви сногласној
још класје пева.

У сангаћама тежињавим
и шакама тежињавим
ребри се Млаве дно
кленови, кркуше и чикови
узводно на леђа пливају.
Опили их, убили их.

На сунчевој страни
Браће Сунчевића
и српски се црвенкамен
Европом беласа -
тражи гнездо Орловића
и јастреба брзих
као муње планинске
ту да се љубе,
пород осоколе
па равницом пиште,
кликћу и дудоле.

А како се само смирај
тихо прикрадао -
као кад на западу
Сунце утрне.

Као кад таласи залеђени
до неба штрче,
као кад сокола лет
снагу изгуби.

И зато песник у камен уклеса:
„Довде ме је водила
сунцолика вила крилатог сунца -
одавде чудо и тајна
глуве хармоније.”

СЛУТЊА

Као најлепши тенор
лишћа топољара
у сагласју најцвркутавије
птице жутокљуне,
теби певам.

Али на извору пенушавом
реке луталице,
скривене у шуми трња бодљикавог
најкљунатија и најшаренија
птица ругалица
опасно закрешти.

У црвеном заносу
сунца пророчног
мој глас вечну тајну наслућује,
хармонију глуву
никаквог почетка.

Клелек ли је
девојке душе раскопчане,
или тамјан и босиљак
на грудима циганке жудне?

СУЗЕ

Моје сузе су љуте,
моје сузе су слане,
моје сузе су горке.

На шебој растршени,
на раду белу,
на ружу црвену,
тело моје мирише.

Шебој миришљави
у губавог патуљка израсте,
бела рада у жену пакосну,
ружа црвена у љубав наопаку.

ГУСТО МЛЕКО

Гене су ми украли
па сад блед у ритама
на широкој утрини без паса
свету птицу тражим
и ватрене змајеве
не би ли ме Енеји
или вучици некој
на велику сису ставили
да ме поново пенушаво подоји.

Да ли би ме тада,
оснаженог и младог,
генима мојим вратили?

СУТРА ЈЕ ЂУРЂИЦ

Данас је субота -
кажу мртвачки дан.

Ноћас сам оца сањао
и мајку у марами црној.
Отац се љути и крсти
што су њиве непооране,
што се семе оплодило није
што ми кућа прокишњава
и што у њој нема вриске мушке деце,
што не пишем више...

У манастиру Заова
мајка у црнини свеће пали
за здравље моје сестре и моје
за децу нашу.

Брине за петла граорана
са великом крестом црвеном
и пса чуваркућу
што је гладан ноћас од мене побегао.

Сваког поднева ведрог
моја сестра најлепша
нариче и све гласније пева.
Комшије чују и шапућу.

Сутра је недеља и Ђурђиц
крсна слава моја.

ЈАТА ПТИЦА МАЛИХ

Око храпаве кошуље
храста столетног
као ланац бродски
сплела се опасна змија шарена.

На гранама хтрастовим
стотине гнезда
бираним прућем уpletена
са голуждравим,
тек пропишталим жутокљунцима.

Језик шаренолике палаца,
сласт јој на очњацима
до репа што звечи
силније од бале псеће.

У најбљештавијим јатима
мајки, птица малих,
пустињских мрава зубатих,
стеница ватрених,
бумбара жутих
и зоља разјарених,
вижљаста плавоока
рашљасти језик изгубила,
а реп што звечи
као ништавни скелет беласа.

Опасна су велика јата мајки,
птица малих.

БОЈЕЊЕ СУКНА

На одру
отац и мајка видели звезде,
кућу белу
и унучади безброј.

На опроштају, у чело их љубе
и мене подсећају
да им је бака Зора најлепшу
погачу врућу са сиром масленим
негде око подне
на усне тек пробуђене
мирисе нудила.

Мене подсећају
да је деда Драгослав њихов
врућу књигу
што на олово мирише
седећи му у крило широко,
животни дамар
и судбу неизбежну,
испод лозе винове
и лишћа шашавог,
кресивом и трудом
сателите Урана палио ласно,
да и кише наопаке постоје,
али и бојење сукна
и широке капе сликарске од плиша плаветног.

Сад небески звуци и
фруле од врбе црвене
само кичицом танком
на портрете великих
мајстора подсећају.

ТРАГОВИ

Трагови једне звезде сјајне
отргнуте од друге галаксије
у којој се море планета
у води са босиљком
вековима купа,
у песми сновидља
на длановима земље моје
у ведрини обасјаној стиже.

Златне нити
у времену сазреле
лилаве муње ноћне
у стихове цепају, цепају...

Месечево млеко
сребрнасту росу чува,
док мирис ружа мајских
љубав узноси.

ЖУТОКОСЕ МАТИЦЕ

Ветар олујни који је
открио очи ватре
сад је развигорац свилени
у гори Заовиној.

Из њега пожари гладни
разјапљених чељусти
суво трње
на зуб узимају,
глоцкају траву у којој је јаребица пилиће сакрила.

Таласи река жутих матицом понора
прекообаље румено, преливају
поносно ужасом вира жутокосе.
У сељаковим очима ладним
зрели род котрљају.

Пожари гладни,
матице жутокосе,
година гладна.

ПРИВИЋЕЊЕ

Стигоше силници
из далеке земље братске
да нам горе јабланске запале,
да нам песме свадбарске укину,
да нам куће беле спепеле,
да нам очи сузом исперу.

Сад је земља моја
привиђењем успавана,
сад су ноћи хладне,
у манастиру наде скамењене,
сад је сунце уцвељено
и може да сагори.
Ја и даље
звезде падалице чувам,
снобојну дугу на истоку
и коло свадбарско са песмом
пролећа младог.

СВАТОВСКА ЈАБУКА СИПКАВА

Сватовску јабуку сипкаву
у трави испод
крошње широке чувам.
Да нови праг
усне љубе, вреле усне
данима претражујем.

Нит јабуке
колачаре сипкаве,
нит сонета
већ испеваног,
нит песме
за дане звездане.

Птице ране
дану не певају
и не лете,
туго,
сунце је узорано
и тек у освит рујни
по коју зраку да.

Јабуком сватовском
други људи
боје друге
и нарави бледолике
сипкавом сладу,
уз гајде и сукње

кариране,
дугом и корењем
вешто искушавају.

Не љуби се овде
више
од дубраве до луга,
нит се капије завичајне
поврелим вином топе,
нит се фруле пастира
са варком надмећу
да свету васцелом
ране исцеле.

КАКО ЋЕ СВЕТ

У пустопољу
младић као дрен,
девојка вила језерска,
деца им нерођена
у пепелу људском
сву ноћ наричу.

Гасну већ очи ослепеле,
док се у најтамнијем виру
црна небеса огледају.
Живот на увиру.
Како ће свет
авет да надјача?

СВЕЖЕ РАНЕ

На изгорелом борју,
које се још дими,
бескриле птице
гнездо праве.

Крваре ране свеже
времена у очају суновратног
у очима мојим,
које сахну,
нарамак боја
у муњама лилавим
поново цветају.

КАКО ТО

Како то
да у камен жиле продиру,
да се у охлађеној лави
цветови црвени отварају
до заранка, па се склапају?
Јесте,
на тавану мом, у дроњцима,
дрво кисело процветало
и синова му десетак,
дивља лоза
са гроздовима горким
ситни букети бурјана
на симсу самом.

Мирис је опојни,
па, око крова и димњака
црног
белим крилима
свети ибис
јато дозива -
роду ципеларку
и заборављено
гнездо дроздова.

У сну ми
букети звезда намигуша,
из камена вода слатка,
кроз грање
јабукe колачаре
месец заспао.

КЛАДЕНЦИ

Безбојни кладенци
у Вилиној гори
на обронку
брда близанаца распеваним
напојише пчеле жудне,
псине онострани
и речи венцима цветним
за здравље окићене.

И кад
у жеги
бунари пресахну,
кладенци беезбојни
у брзаку хладном
очи лече,
руке млитаве
и плућа надимна.

Упливаше ногама сакатим,
заронише до риба зелених,
из друге мајке рађање
наслућују.

Исплови блато Мисисипија,
стршљенови галски
и мрави тркачи
у тиркизним бојама Тибета.

ТРАЖЕЋИ САН

Када сам, залуђен,
тражећи сунце на западу,
мислећи да вечно сја,
прешао горе Заовине
и језеро истоимено,
листало дрво зимзелено,
мирис земље натопљене,
облака отровног,
видех:

Између неба и сна,
димензије са три океана
великоусту ајкулу
и тридахну времешну
шкољку која
у башти својој,
са родбином великом
слави двестоту.

Стадох на
космичком путу мом,
млеком преливеном
и ухватих прву птицу
која може да слети.

БУДИМ СЕ

Кад су они
зачеће избрисали
крик мајчин и плач први,
о чему ће, онда,
трубе зајечати
и хорови многи
чају од коњопера
или часа?

Будим се
у манастирској соби
на чијим су зидовима
иконе и анђели
времешни.

Јесам ли Ђаво или можда Бог?

На прагу куће беле
циганка ми карте баца
и види путању
коју пси прескачу,
док црвена дама
и жандар црни
чекају на ред.

ПРОБУДИ СЕ

Пробуди се у јутру осунчаном
кад са латица траве богородичине
црвена роса капље.

Пробуди се у подне
кад се ледника пуцање
у муњама шарени.

Пробуди се у вече
кад орлови заљубљени
широким океанима пашњака
весело кликћу.

Пробуди се у мркој ноћи макар.

У црвеном, у црном,
у жутом и лицу белом.

Пробуди се, човече.

КУД ЋУ

Док сам летос
на крилу голубијем
слатке снове
и душу паперјасту
лепршавим летовима предавао,
неки далеки, црни и плави војници
дукате и ордење дедино
ласно из куће украдоше.

Храстова врата на кући Ивановој
широм отворена,
прозори са решеткама
на зарђале шине подсећају,
аветињски лупају -
ветар у појачању.

Куд ћу ја,
ћорав без ока два
и штапа белог?

АКО СЕ ПЛАВООКИ

Ако се путник плавооки
друмовима наратованим
ка нама
поново упути,
он треба да зна
да су раскрснице
детињим оком гаравим
већ исплакане,
да су груди мајчине
одавно осушене.
И да су овде,
у земљи поета,
живи свеци
ноћима будни
са стрелама разапетим.

ПТИЦЕ ЖУДНЕ

Када ће птице каменоване
са јатом половичним
и крилима запаљеним
поново ка гнезду
птићима жутокљуним,
када ће птице белогрле,
радовања жудне
у литицама Проклетија
светлост да кличу?

Онда
кад око врљооко
у кожи јутра помраченог
и речи лажне
на наковњу
са жишкама лажним
на рукама девојачким
исковане звезде лажне
лажном свету просипа.

КАД БИ МОГЛИ ОНИ

Ех, кад би могли они
нечасно до срца свеца,
без речи лажних
и кључева манастирских
до цвркутавих година земље...
Ех, кад би могли они.

Тада бих руке синова мојих,
тада бих очи брата мога,
тада бих усне сестре моје
наковњем усијаним
и чекићем од злата
најлепшу птицу сунца
за ноћ исковао,
тада бих кости ратника
жишкама мехова
радосно светом развејавао.
Само,
кад би могли они...

АКО ЦВРКУТ...

Ако цвркут птице једне
жишкама гласа умилног
и змајев реп
у започетом веку
са мраком плавим
у ћелије мрачне
може да закључа,
ако пољубац страсни
и огњишта угашена
под ребро може да стави,
како, онда,
муња лилава
и гром небески
не може кукувију црну
да спали, да нестане?

ОСМЕХ ЉУДСКИ

У корену, преобраз ти си
пре образ
и образ сутра
у пеленама одњихан,
у нашим олтарима тајно прекрштен.

Пре образ и Преображење
као ноћни свирач
на вратима душманским
у одежди шумској
кад му образ тица горска
ласно гласну жицу украде,
да онеме.

У Постоображењу име своје
заборавих
по огњишту без главе лелујам,
својих предака кости преврћем,
руке своје без меса
невидљивим шакама пружам
не бих ли народу пре образа,
у ропцу,
нове поруке послао -
да сестре моје ошишане,
клете и кукавне,
синовима својим свилена
крила подаре.

Да браћа моја,
кукавци сињи,
тицама кукавним
буљаве очи запале,
да ћерке своје
у свеце прогласе,
да их постобразе.

Да народ мој,
орао голотрби,
усред литице беле
златну плочу пронађе,
да јастребови,
брзи као муње планинске
другу гору пронађу,
да кућа њихова усред ноћи
као велика луча цавти,
да се људски насмеје.

ЗАЉУБЉЕНА ТИШИНА

КАКО ЗЕМЉО

Како, земљо,
тебе да одбраним
кад ми је већ тица црна,
са звездицама белим,
на дедин праг
пену црну издрићкала?

Како ратару,
вртлару,
и сплавару
нове речи о слову да дам
кад зрака стишка последња
црни хлеб не пече,
кад је гране дугошије
јабукe колачаре
и цветове крушке караманке
рани мраз
и снег црни,
светица род
лепоту заумио?

Како ћемо, онда,
земљо моја,
сањану висину
заједно да тражимо?

ВИНО СТАРИНСКО

Ако живот памти
све што је створио,
како ће ајкула бела
у воденом плесу
ране туне заигране
у цветању маковском
грехе да искаје
наваћена у пређи звезде на заласку?

Како ће отровница
склупчана
у спирали језичка кракатог
децу орлића
на стени високој
високолетној мајци
поново да роди
и како ће макар зуб
ратника на Косову
мајци у црнини
поново да сја?

Смрскани хоризонти
у мени посрћу
из лепотне бразде
семе не клија,
старинско вино
пријатеља не чека.

ЗАР

Зар је потребно
звезданој тепсији
знамење даривати?
Зар је могуће
муње планинске
песмом победити?
Можемо ли брујањем звона манастирских
одузети стреле душманске?

Сан мој озвездани
и гнездо сунцу
може да направи,
а камо ли
порођај зоре,
вековне презире,
суноврате мраком испијене
и црнине жудне,
док нестајем.

ЦРНО НЕБО

Мој брег,
брдо на Балкану
од усијане јаве
и цветања -
у пристиглом сванућу
песмом птица распевано.

Али модри кос
и вране кљунате
родну кућу прелећу
па у висинама круже ли
круже, господарски.

Тај простор некоме лирски
из горе изронит
моје прозоре слепе
жутом кишом бије.

Дошли легионари црни на језику похлепе зреле
да узму рукато
и оду моћно,
као победници,
ти сновачи камења голог,
из српских вирова дубоких.

ЈОШ УВЕК

По сунчогледу и детелини
плавоцветној,
по пшеници и
шеви сногласној још класје пева.

И даље се овце у
Млави купају, тежина
потапа, док омамљене кркуше,
чикови и кленови
ла леђа изврнути пливају -
ускоро ће у тежињаву торбу деранову.

На сунчаној страни
браће сунчевића
и српски се црвенкамен
Европом беласа -
тражи гнездо орловића
и јастребова брзих као
муње планинске.

Ту да се љубе,
пород осоколе
и равницом пиште
кликћу и дудоле.

ОВДЕ

Кад паметне зоре
у лепоти обзорја стиха
лепоту сањају,
тек тада
пробуђене српске куће беле
тек тада пробуђене птице прелећу
хитајућ небосвилу
до облака тишине узјахане.

Првоосунчани димњаци
сиви гареж
изнад јабланова снохватних
до звезда што гасну
заљубљеној тишини
поруке шаљу.

Овде је
и деда Живадин жудио
оку окупаном,
овде су и цветови
знамења
некад дугом мирисани
овде су и птице нашке
ветрове ружа препознавале.

НОВО САЋЕ

Кад бледолики купачи
детињу жеђ пожелe,
шире небо
и имање господње,
не би ли се на ливади
земаљској још маснијег
ручка насладили,
немом дечаку непоједену кору хлеба
отимају, отимају...

Вриште зоре,
необојено сунце на западу,
језика нове моћи ћуте.
И шта ћеш више?
Водопади мирисни
именом дечака занемели,
испод чела мог,
на уснама влажним,
ројеви стршљенова жутих
ново саће извезли.

НОВО НЕБО

Пронашли су,
кажу,
небо ново
и воду нову
на планети новој -
не зове се земља
дакле; нека
неземљуша.

Пре него
што пођу њој
најпре ће ову
уништити до коре
и, као кугла
у распалом рулету
летеће капе модре
сликара старих,
као латице беле
локвања великог
у мочвари зеленој.

Без гласовира тужног
кад речи капљу,
глобално први ће поћи
демократије прскачи
слободом заражени.

Јадна ли је шачица
преостале гамади,
сакати и ћорави
због паљења до коре.

СВУ НОЋ

Сву ноћ
на тавану куће моје
бат корака чујем.

Неко се
изнад главе моје
и кревета гвозденог
руга мени
или коло игра
у шубари црној.

Одисеј ли је после дуге
пловидбе епске,
ули је то бат
у сапуници и пени
пророка обичног.

Ипак,
ту, где вечни мрак
у кући мојој светли,
очима туђим
светла ћу упалити
и као валере
са Цуциних слика
побожно чувати.

НЕ ЖЕЛИМ

Не желим гласове да чујем,
нит о ономе што су они,
по казни
изговарали само речи последње
као нимфа ехо,
нити о оном што ће бити
као велику галаму
у сплеткама лукавим.

Јер,
кад ја мутну реку у чарапама пређем
океани се као гласови брзо пошумљавају
и моје лице
подругљиво намигује,
па животни плам мрзим
и сва ташта задовољства
времена овог.

ПОЖАР

Хамлтове стреле
и камење бело,
проклетијско,
светске шибе и насиље
српски ми понос загадише.
Велики пожар, глобални
дошао по туђе.

Из црних кућа
нико не излази
вечерња звона брујање
не (даје) наду,
па ни ветар ојужни
у пламенима животним.

ОЧИ

Рођени мој, пријатељу,
Калинграде,
како ти само очи сазидаше,
како ти усне
крабом аветињском
и блатом тамним затворише?
Па сад, ни свебојну дугу
не видиш,
а камо ли
вулкане светлије
од сунаца хиљаду,
а камо ли
црно око окишице,
а камо ли
светлу рибу надимушу
што се извору девичанском
ђавољем оку диви.

ПОПЛАВА

Не чује ме Заова,
Не чује ме Брдо Булино,
нит Брдо Бубањ,
а камо ли Стиг
којим се силина
до Дунава излива.

Глас је крупан
час вукова завијање
час као звоно дроздова
између Витовнице
и Млаве,
Баружице и Црнаје,
Бусура што се у Хомољу огледа.

А хтео бих синове моје
паметне,
сестру заумљену
и брата ћосавог
под крило птице велике,
у паперје
преко океана
до земље усијане.

Јер, поплава је
на прагу куће моје велике.
Клетва и лелек.
Клелек ли је?

ЧИЈИ СУ

Иза камиласте грбе
Булиног брда
ружичасто сунце полако нестаје.

У избразданом подливку Горе заовачке
губави пацови и друге
животиње ситне,
као у храму предака царских,
залеђени патуљци
гозбу наумили.
Небитна планета
мудро ћути.

Света птица, водени змајеви
и стенице ватрене
у јесењој сонати
и епском путовању
кад смрт живот доноси
мене питају чији су синови,
бога Марса или Енеје.

МИЛОСТ ЗЕМЉИ СВЕТОЈ

НЕ ВИДИМ

Недра моја златокласна,
равнице до врхова планинских,
у Вама само
велико јутрење цвета,
одњихани синови једри
и бескрајни путеви
усана зазлаћених

А тамо,
на другој страни света,
распукла недра горчине
као макови у зрењу,
сузе задушнице
Нојеву душу насукану
врх небеса
ослепело траже.

Нит сам пророк,
нит путем васељенским
заборављено ходим,
нит векове прекипеле
с костурима певам,
ал оживели очњак
с ореолом сунца загаситог
и пресвету радост земаљску
никако не видим.

ЗАВИДИМ

Завидим извору планинском
што укаљано лице земље
душом мије,
завидим ветру развигорцу
што рукама магичним
гору зелену
и беле латице шири,
завидим птици високолетној
што крилима широким
разиграној деци
на ливади света
топли лахор нуди,
завидим спасиоцу сунцу
што се сваког јутра рађа
и сузу са травчица младих
у цветни осмех твара,
завидим, завидим....

Зашто бар млади месец нисам
па на један рог тек убрани цвет окачим,
а на други бокал преврелог вина
пенушавог, па кад будем
пуначак и жут очима слепим гледам
како се у уста љубе,
љубе до звезде последње.

ТРИ ПУЖА ГОЛАЋА

На светом путу мом
три распевана пужа голаћа.
Отац с лицем изгужваним
и образа вишекожног,
син цмиздрав и здепаст,
а ћерка намигуша смејуљива.

Под мишку отац
три гнезда кукувија ласно носи
син му измилеле смрдуше
и лобање војника невиних
на тањиру мени нуди,
ћерка црнопута
безглаве атове јаше.

Тугом и ватреним
срцем својим,
путем сунцоказа,
молим да зеленом оку
сјај не угасе,
да бар зраку месечеву
ка човеку упуте
и његовој веђи намрштеној.

Нит душе према
гласу пастира,
нит милости према
земљи светој,
само суза
у оку детињем.

Сакатим ходом,
сам,
узбрдицу камену искушавам.

ЗМИЈЕ ГОЛЕМЕ

И мртвог ме војничком чизмом газите,
поново у потиљак нишаните.
Ви, љубавници угашени,
Ви, нужде избљуване
Ви, рите и масне ћипе од човека,
Ви мрцине искежене,
Ви, смрадови одстојали
Ви балегари бесни,
што испред гладног
подригујете гласно.

Само у глави вашој
лабиринти заточени,
само у оку вашем
жртве видовите,
само на језику вашем
стреле отровнице,
змије големе!

МОЈА ТУГА

Моја туга је
испијање ноћи
на дугој цевки
конопље опојне
у бурету без вина плитког
кад дно на џибру мирише.

Моја туга је
превијање јутра рањеног
које испод сводова глувих
ни мајчину душицу
не може да расади.

Моја туга је
дан у колевкама речи,
слово пред путевима
хлебним.

МОЛИТВЕ АПОСТОЛСКЕ

До јуче је
ћелемпуш капом
плаветне очи скривао,
и језик двокраки,
а данас
као полубог
или сподоба искежена
под стрехама
куће измазане
и обали мученика,
браће моје,
игром безумља
сироту земљу пали.

Грешница видовита ћути,
слепци љубав запамтили,
сунце се опако љуља,
молитве апостолске слушам.

ТУЖНО ЈУТРО

Расани се јутро
и насред
Стига, Круглице и Доље
велику рану
на образу руже виде.

Проговори бол
на гранчици лелујавој:
моја деца пуна плача
војничка следовања једу,
у широким устима ципела
поцепане чарапе вире,
глогов колац
уз лобању змије
чуваркуће.

Срамота ме је —
шта да јој дам да оде?

БАР ЈЕДНОМ

У гори заовачкој
нигде птице шарене,
сунаца јужног
и источне ведрине.

Куд сам наумио?
Зар низ степенице
испод лука дуге?

Знам,
тамо је нигдина,
а путеви стрми.
Што ме бар једном
али само једном,
жутокљуне птице не прате
крилима немоћним до осмеха благог.

ЈАТО ОМАЋИЈАНО

Од јутра мркли мрак,
ветрови до неба
прашином сивом
сунце заклањају.

У голотињи потпуној
глуве трубе
арију моју златну
у очи нишане
да још једном,
макар,
усред пута млечног,
румену птицу
омађијану,
јату јастребима растуреном
вечној чаролији врате.

ДРУГО ВРЕМЕ

Кад црвена роса
винограда црвеног
вид мој заболи,
кад се велики пост
реквијем преображава
и кад киша кисела
друго море тражи,
ја ћу
фарбама сликара
са капама модрим
као сунце младо
поново да се родим
и још једном
друго време разведравам.

ПРИВИДНЕ СЕНКЕ

Из зрна пшенице моје
само привидне
сенке изникле.

Како сузу врелу да насмешим,
новорођенче да измислим
што мирис липе сања,
како зоре увојци
житом да златају,
како љубав
њима да изнедрим?

Ето,
гладне године
човек се у
распуклој бразди роди,
сећање му је клелек,
а глава главата
на раскрсницама
без пута правог
у песмама вечерњим
небо гризе.

КАКО БЕЗ ОЧАЈА

Сликарско платно
Ивањицки Оље
на цветове узносне
и црвене винограде мирише,
на бербу малина сазвежђа
црвеног,
свитања слатка
кад језером србрним,
и пчелињи рој у зачетку
на грани медној дудињке беле.

Како уметник,
њој раван да будем
како песме моје,
жутокљуне,
дан без очаја да виде,
а да на сунце
не насрнем.

У ОЛУЈИ

Сву ноћ
моја мисао нариче,
плаче очај
у зрелој лажи
дана изгубљеног.

Пукотине рана времешних
сад више горе,
зорњача се
у вилајету куће моје беле
други пут порађа,
дуге у недоглед,
сунце у пређама рибара,
несмирене зоре
у олуји мора.

ТРАЖИМ

Опијен вином
из Ван Гогових винограда црвених
сваке ноћи
у себи грумен злата тражим,
неумивен и ненамирисан.

Ходам
земљом мојом неокупаном
и скамењену
смолу четинара
кресилом и трудом
палим
неби ли ме
ватра та
Реноаровим
Уснулим купачицама
вратила.

Уместо грумен злата
у шакама ми
само ћумур црни
који тиња, тиња...

ЧЕМУ ПЕСМА

Пошумљена небеса
бароз секиром,
бисерним речима и
хтењима материнским,
радост ружа црвенојарких
у месецу што звижди
ведра јутра наслућујем.

Уместо поља житног,
булке црвене
и маслачка жутог роди се
пета страна света
са исходиштем мојим
на којој сујета,
мудрост и глупост
једнако умиру.

Чему, онда,
у зеленом,
семе проклијало,
цвет у руци великог Андрића
и песма од сунца саздана?

СВИЛЕНИ НЕМИР

Сузе моје,
само старије
сестре имате и никог
више. Млађе ће тек
у великом броју доћи.

Богате ли сте
због тога, или вас
само туга самотна
у лепоти тражи?

Да ли сузе моје,
у свему томе,
само свилени немир
тражимо, или то ја
неумивен и ненамирисан, земљом
својом неокупаном сам ходим?

САЊАМ

Преко Стига епског,
путопесничке Доље
и Круглице у рају, сањам,
Замбези река тече,
бик ајкула у слаткој води,
сањам да су и за најмање бубе
планине ништа,
а изнад њих
звезде, сазвежђа и маглине.

Сањам.

Питам се, онда,
шта је иза највеће и најдаље
галаксије моћне
и како из млечнога пута
(макар песничког)
у рупу црну сакато да уђем.

**ПЛАНИНСКЕ МУЊЕ
И СВЕТ КРИЛАТИ**

НИШТА

Ето,
тако,
једним палцем
очи ту склопе
и ништа –
нема те.
Нит снова, (свиленкастих)
нит мржње, (наопаке)
нит љубави, (окате)
само тако,
као да то није ништа.

Не мрзиш више брата рођеног
не волиш комшију побожног
ништа
нема те.

Само бледило,
кандило и туга –
не постојиш.

НЕ ЗНАМ

Зашто не могу да пет минута,
ма минут само,
у твоју осаму провирим
или хајде,
сањарење зороносно
кад се, птицо разнежена,
буђењима слатким
освитно предајеш?

Да ли сам тада
у другој глави твојој,
на потиљку изниклој,
преобразни паор
са језиком булке житне,
или можда,
човек са душом големом
што планинску муњу
у крилатом свету куша?

ПТИЦЕ ЗАЧУЋЕНЕ

Ко то у смрзнутој земљи
у бунаре салашарске
жуту пену бљује,
ко то птице зачућене
у јатима великим
на тананом концу
у ћелије закључава?

Искипела свитања.
На сивој грби
кључне кости моје
бодежи месеца израсли,
сунце се у жбуњу трњина саплело.

ЦВЕТНА ХИМНА

Распољени сунцокрети
у цвету
као ђинђуве жуте
око врата белог
влајне распојасане.

Песма и лира
на уснама шубаре беле,
веђе црне
шубару заскачу,
са оне стране света
сунце се
човеку насмешило.

Озвездане вене
сад другачије жуборе,
док хорови ветра љубавног
црне увојке мрсе.

Испод свода
химна зори
цветно зарудела.

КАД МЕ ЗВЕЗДЕ ЉУБЕ

У птици раскрыљеној
и паперје дану
радост развејава.
Расањене зоре,
жудње раздањене.

Разведрена је и ћутња
мога срца успаваног,
у дну мрака,
кад ме звезде намигуше
у оба ока љубе.

БОЛЕСНА ПЕСМА

На којој си звезди
иконо горостасна,
птицо литица огољених
и око горско?

Како груди да исцелим
теби камену мелемни,
песмо успавана?

Како ће фрула
и гране цветовне
болесну тебе
мени да певају?

Са каменом љутим
љубав хоћу да водим
тамо где се
слободне птице гнезде
изнад понора,
тамо где голуб
гугутан
на раме
може да слети.

Песмо болесна,
са стихом
на уснама цветним
и римом праха цветнога,

јо увек
сунце у срцу изгрева,
још се зоре рањиве
са ђерданима црним
у оку варалице
испод свода тмурног,
господарски
појавиле нису.

ОТКРИВАЊЕ ВЕДРИНЕ

Јутрос је Калининград мој
кротком ведрином обасјан,
видим,
вода дугу испија,
годовима вишелетним
мила крушка караманка
гугуткина крила шири.

Нек се буклија
у здравље диже,
нек се руке младе,
погачом што мирише
и реком разливеном
у сафиру спаса
из главе рођене
спевом и ватром жудње
земљом разлистају,
нек свете
и лепоте млечне
жеђ и дно пламено
до недара модрих
открију људски.

КИША

Каква музика на балкону
мом,
развигорац у тек расцветалим
крошњама
ораха високог.

Са крова поток у
олуке лимене -
на Вртаву ме подсећа.

Капље негде зрно пасуљасто
и у тенору
високом причу лепрша.

Киша. На балкону
књига мокра.

СЕНКЕ

Нит ме сенке више прате,
нит путеви
до предела осунчаних.

Сад латице песама мојих
на накрешен привид миришу,
стихови се несаницом
слатко љубе,
а речи нејасне
хоризонту у магли,
цветним жаром,
опојне мирисе нуде.

У сузи туга проливена
како ће она лето
да успава.

НЕМИРИ

Изгорели
језичци на
ваги лепоте,
распони крила птице голошије
у пожару закржљали,
само месо осмуђено
и лелек
кроз гору јабланску.

То немири у радост заљубљени
и скупљачи звезда ужарених
свадбарским венцем окићени,
водичи песме стаса витког
између пруга дугих
мокре градове виде.

ВЕЈАВИЦЕ БЕЛЕ

Вејавице беле
очи разболеле,
нит стазе, нит путељка
у нашој гори мрачној.

Кише беле
по крошњама модрим
у оголелим сновима изгореле.

Беле очи
псетанцета на путу
испила болест чудна,
суза јајаста у снегу се заледила.

Његовом јаду гласно певам,
последњем крику у снегу сувом,
некад очима кестењастим
и дрљи на ивици његовој,
последњој бали на језику испруженом.

НЕБЕСКИ РИНГИШПИЛ

Какав је то
рингишпил небески
што сунце
над земљом мојом
далеко води?

У покушају смакнућа тог,
ратнички расположен,
у Калининград се
враћам сакат
без руку и ноге једне.

Џаба светла
светионика острвских,
џаба воде царске
што злато круне велике
у потоцима топи.

БЛУДНИЦА ЛИ ЈЕ...

Како само сан може да се звезда
у ранама бразда мирисних
и топлом брашну кукурузном
испод воденичних чекетала
ноћних.

У зракама првим
буди се њено
коло кротко,
на уснама њеним
трешњино слатко у меду натопљено.

Блудница ли је
или девица сновна?

У ногама њеним
цветови долина млавских,
зоре петлова граорана
модре се буде.

Блудница ли је
или девица сновна?

НОВО СУНЦЕ

Ако иза мене
баш ништа не остане
осим сиромаштва
и таштине сенке моје,
нек нестанем
једнак свима,
нек ме светом опијени
звонима сунчаним испрате,
нек ме гугуткин лет
сред путева млечних
шапатам вина пробуди
па нек, опет,
бесконачност отварам
до неког новог сунца.

ОЖИЉЦИ ЗЕМЉЕ

Вена плава
на челу земље оскудне
црвено небо
прекором ућуткује.

Небо у немиру
и простору и даље таласа.

Сутра ће сунце у крви изаћи,
устрељене птице
тебе ће болети,
по ранама ћемо се распознавати.
Земљо,
у проклетству згрчена ти си,
па не видиш
рађање испочетка
и ожиљке своје
на лицу људском.

СВЕТА ЛЕПОТА

Гледам је
испод поднебесја распетог:
глас јој голема ведрина
у љубав заљубљена,
стас јој у ходу распојасан,
лице јој лепота свежа
и бехарје млечно
у души разлистано.

То Јовановић Јадранка
оголеле снове
сузом испира,
то вила Српкиња
срцем јужним
ново сунце
у сунцу,
дно пламено,
још једном,
у бљеску сумње вечне,
големе пруге
живота и жеђи
гласом исписује.

ПИЈАНО ВРЕМЕ

У времену пијаном
песме тугу развејавају,
срце света
у бунилу се рађа
и зове човека
са очима крупним
да у сан мој
пијано проникне.

Човек окати
до последњег неба
јутарњу ватру распирио
и окато гледа
моју кућу обележену.

До гуше дечака мог,
што стихове пише,
до пупка месечевог
и још даље
крилима осребреним птице црне
пожар гасе.

ПЛАШИМ СЕ

Цветни прах
груди ми населио,
док крила пчелиња
песме откључавају.

Игра звезда падалица
надвисује љубав плаветну
кад дан пева
у сунчевој пени.
Плашим се,
само,
недостижне лепоте,
ока сликарског
и виолине глас
кад плави валцер свира.

СТВАРНО, ДА ЛИ...

Да ли, стварно,
нетакнута лепота девице
у пукотини храста спава,
у кори стабла дуговечног,
или је то само
заточена страна света
у добу зеленом?
У лепоти јутра
птице скамењене,
песма горја високог
у облацима тишине.

У ОЧИМА МЕРМЕР ЦРВЕНИ

Те очи твоје
боје усамљеног мермера црвеног
и очњака лавице у оплодњи
у вечерима тихим,
на западу, иза водопада и крвотока згрушаног
црвени ветар наслућују.

Анђели се смејуљиви
са месечевом слутњом
надмудрују,
док кукувије младе
времешне фреске
у цркви Св. Петке
гласом тице репате
цветни мир нарушавају.

Биолину јаворову
ветар болом резбари
и жутокљунац песме моје,
без риме,
дрљаве крајпуташе буде.

Те очи твоје
боје усамљеног мермера црвеног
и очњака лавице у оплодњи
у вечерима тихим,
на западу,
иза водопада и крвотока
згрушаног црвени ветар наслућују.

ГODOВИМА

Посрнула младуница
на плочнику града посрнулог
у ритама боја чудних
пролазника небитног
до сунчаног лета
похотљиво мерка.

Непроходно време
сад се њој смеши,
одрпанац застаје
и отворене шаке пружа.

Зенице младуници се шире,
човеку у ритама
рука подрхтава.

Гавранови невреме предводе,
скамењени крици,
уста пуна блага
што мирише
скамењено зјапе,
Хомерове очи нагореле.

У полену са литица белих
годовима мисао капље
и плави просторе
мојих галаксија
од усијане јаве
и цветања.

БУЂАВО

Баш сам неписмен,
нечастив и неук.

А комшије моје
као у води видре:
целу азбуку знају
(понекад додуше и небитно
слово прескоче),
пијачаре и сваки динар
буђави
зором у ноћи мрклој
кожну кесу преврћу,
буђаву.

Три пута с зором,
у време ручка
и пред спавање
(око четири поподне)
три пута крсте
за сигурни дочек
новог дана.

Комшије моје
нове дворце праве
са лифтовима из Вијене,
ђакузи каде,
надгробне споменике
веће него стара кућа моја.

У авлији њиховој
као ружа црвена, донжуанска,
базен се прелива.

Кошава стишка пепео
мртвих душа развејава.

УЗАЛУДНИ СКЛАД

У раствору вида
топе се валери
Ољиних слика.

Цветна поља
нови цртачи
нашкрабали лажно,
смртна је свака
несмирена зора,
узалудни склад
дуге непорочне
док олуја кина
врело чело леди.

БОЛИ КАО ЉУБАВ ВЕЛИКА

У души ми
заслађена бољка
на сунчевој страни,
у оку ми бела јутра
светла зимског,
сву ноћ
на главу ми
морски голубови слећу,
на уснама
наказног звонара
цркве богородичине,
узвишена хармонија.

Све то боли
као моја љубав велика.

КАКО

Како душа моја
у пукотине каменолома
може да се скрије
бежећи од птица
кљунова повијених,
од стабала
која горе цветају,
круна и амајлија
змија дворепих?

Никако!
Нашли су је!
А ја сам тражио само
лишајиву јабуку чиворку,
понекад јагорчевине
и чуваркуће брао,
свице јурио,
буре храстово обилазио
у коме црно вино стари,
стрпљив као
просјак
на калдрми
чекајући звезде
које падају.

ЗАНОС

Кад се занос мој
заборави до сећања,
у сну ме дозиваш
кокошко расплодна,
јаребице жудна.

Како занос
у успомени
да ми се источи,
љубавнице,
јароснице?

Сад шумску путању
моју и твоју,
напујдани пси прескачу,
на прстима руку великих
нокти закржљали,
на ногама
улица и плочника
израсли зуби кракати.

ОНДА

Како реч
може да има тежину
облака градоносног
и када се сиромах
богатом смеје?
Када?
Онда,
кад се девица
пожудно разврату подаје,
онда,
кад се наказни звонар
богородичине цркве
храму предака царских
ноћним гласовима исповеда.

ПУТУЈЕМ

Путујем
и не знам кога ћу срести
на крају точкава излизаних.

Поред мене тела небитна
у црвена стакла загледана.

Промичу места без светла
у возу,
и као да је судњи дан
у крештању, успаничене руке и ноге
са седишта се дижу
па опет полудремеж и замирање.
Тишина.

Није то тај град
у који сам хтео.
Вечерњи и ноћни кораци
у којима се
пожуда и разврат
лако препознају
допуњују валере самоће.

Како дрскост може да влада,
зашто простак
као пса,
мене канапом вуче,
мене, шегрта Шекспировог?

ПЕСМЕ ДАМАРНЕ

Кад сам се песмом отровао
побркао сам
рађање и путеве белосветске,
мрења и трагове узлетне.

Сад шаке љубавне
птицама осунчаним дарујем,
а радост срца ватреног
горској свирали
небеске прашине
у покајању.

Мудрооке птице лебне,
преплашене, а моје,
ватре хватачице,
у немиру страсном
вратиће мене
у таласе златне
реке узлетнице.

А ја ћу озвездан
вино из бокала дединог
распевана недра цветаста
горобиљем и песмама дамарним
нежност проливати.

НЕ РАЗУМЕМ

Ни дан – данас не разумем
зашто кад сањам
Веселина и Милорада
дан ми као чиопа
небом лепрша.

А кад сањам
Радомира и Радољуба
дан ми као одрано
тело јарца
у рутавом губеру
непостојећем времену
одлута.

Па,
сви су они весели,
мили и радосни.

Немам уста да крикнем
до материје тамне, дубоке,
немам очи да видим
сребрнатих језера духове.

И ждрала снежног
кад љуску пробија.

ГЛЕДАМ

Гледам,
па и шаке моје лопатне
доживеле то су
а прсти виолски тек.

Гледам тело ломно
и главу главату,
главу пчеле доконе,
што као обнажени дух
на умирању боли.

Груди мучитељске
зраке јутарње
дохватно гледају
док у лету прашњавом
рођење понављају.

Опишите ме, песници,
тамо где је туга процветала
где ордење паучину сакупља,
где рођењем цветам
и у смрти даљине тражим.

СВУ НОЋ

Сву ноћ
опаклијом и губерром
своје голо тело покривам
јер ми бледо сунце
само једном зраком
са севера сја.

Велики,
колике су те даљине
и могу ли сакат испод њих проћи,
колико је та стаза тескобна
кад лицем белим својим
дрво које гори или цвета
уз скуте повијаш,
кад галске осе
и пустињске тркаче
мазиш као тиркизне
богиње Тибета да су.

Кад се светом Ибису,
крунама и амајлијама
до моје земље клањаш.

Велики, зашто не би и мене
као стеницу ватрену
или анђела у лету,
зашто не би,
зашто не би и мене

у спајању белог
и плавог Нила,
(најдужег пољупца у историји)
дрхтуреног и модрога
топлим таласима предао?

Златија Радовановић

Драгиша Живадиновић, КЛЕЛЕК Песме грцаја и усклика

Нова, четврта, песничка књига оствареног пожаревачког књижевника Драгише Живадиновића, КЛЕЛЕК, садржи осамдесетпет песама изузетне еудиције, мисаоног обиља, сензибилне треперавости и језичко-стилске иновативности. КЛЕЛЕК-песникова кованица, јесте жижно значењска сложеница. Она је реч тежиште, осни носилац песничке поруке о животу. КЛЕЛЕК је реч-именитељ бола и јада (ЛЕЛЕК), али и именитељ бунта-отпора према свему ништећем (КЛЕТВА).

Ближе значење речи клелек, сазнајемо на основу песме Слутња: „Клелек је/девојка душе раскопчане/или тамјан и босиљак/на грудима Циганке жудне” И на основу песме ПОПЛАВА: „Јер, поплава је/на прагу куће моје велике. / Клетва и лелек. /Клелек ли је”

Три инспиративно-тематска подручја присутна су у поетици Драгише Живадиновића: искрено родољубље, лепота родног пространог Стига, и лични доживљај планетарне збиље. С тога се Живадиновићеве песме могу читати и као својеврсна хроника, или стихован роман драмске набојитости. Зато што песник, пишући о људима и догађајима, није неми непристрасни посматрач, већ умно ангажовано биће, узбурканог духа, душе и нерва.

Поетски миље „КЛЕЛЕКА”, саткан је од четири целине, од четири лирска круга (без строге детерминисаности): Месечево млеко и роса сребрнаста, Заљубљена тишина, Милост земљи светој, Планинске муње и свет крилати.

Прва песма у књизи, Златне речи и глува хармонија, из-

лив је дубоке песникове оданости и дирљиве љубави сина према преминулом оцу, врсном књижевнику (прозаисти и песнику) Драгославу Живадиновићу.

Надаље, теку лирске плетисанке различитих тема, порука и осећајних вибрација.

О свим видовима зала, глобалистичкој тиранији светских моћника, НАТО агресији 1999. године на Србију и српско Косово, сведочи група песама: Како ће свет /„Живот на увиру/како ће свет/авет да надјача”/, Ако се плавооки („И да су овде, /у земљи поета, /живи свеци/са стрелатама разапетим”), Птице жудне („Када ће птице белогрле, /радовања жудне/у литицама Проклетија/светлост да клизи”).

Песник често поставља кључно питање: да ли се разорна моћ зла може надвладати љубављу, добротом и лепотом. По таквој сугестивној запитаности и уметничкој експресији издвајају се песме: Кад би могли они, Ако цвркут, Осмех људски.

Исту тескобу, горчину и резигнацију Драгиша Живадиновић изражава и у другом циклусу, као у песми Пожар: „Велики пожар, глобални/дошао по туђе”. И у песми Како земљо: „Како ратари, /вртлару, /и сплавару/нове речи о слову да дам/када зрака стишка последња/црни хлеб не пече/... Како ћемо, онда, земљо моја, /сањану висину/заједно да тражимо”.

После читања Живадиновићевих песама (у трећем и четвртном циклусу) о тузи и ридајном плачу, остаје нам горак укус у устима: „Што ме бар једном, /али само једном, /жутокљуне птице не прате, /крилима немоћним до осмеха благог”/ (бар једном). „Смрскани хоризонти/у мени румени посрћу” (вино старинско).

Ко не би заплакао над стиховима песме Моја туга.

„Моја туга је/превирање јутра рањеног”. Или: „Пресвету радост земаљску/никако не видим” (Не видим).

Често не пати само конкретан човек Драгиша (због земаљских брига и разочарења), већ и уметник (када су висови недостижни). Ипак, неверица у сопствену стваралачку моћ, не спречава Драгишу Живадиновића да уочи и диви се суштинским вредностима других уметника, као нашој великој оперској певачици Јадранки Јовановић, чувеној сликарки ведрине Ољи Ивањицки, импресионистима Ван Гогу и Реноару, композитору Лудвигу Ван Бетовену.

Кад је у свом Стигу-Калиграду, песник осећа склад, хармонију, пространост и лепоту. Душа му пева радосно, до усклика: „... мирис ружа мајских/љубав узноси” (Трагови). Не, Драгиша Живадиновић није мрачни негатор свега појавног. Напротив, он страсно љуби живот, слободу, миље и обиље природе. Воли он и људе, истинољубиво - стамене и светле: „Све то боли /као моја љубав велика”.

Низ је предивних песама, које је изнедрио наш песник-ванредни градитељ стиха (метафора, поређења, хипербола, контраста, персонификација...) и мајсторски откривалац нових (понекад и необичних) речи-кованица.

Нажалост, није било могуће све те квалитативне песме обухватити овим освртом. Остаје ми само лет птице-жеље: да Драгиша Живадиновић (прави песник)доживи поново НОВО СУНЦЕ: „па нека /опет/бесконачност отварам/до неког новог сунца”.

20. фебруара 2017. год.

Рецензент, Златија Радовановић

Драган Јацановић

Драгиша Живадиновић, КЛЕЛЕК

Песник Драгиша Живадиновић годинама пева Стигу и о Стигу, јасним и разумљивим песничким језиком. Најновијом збирком КЛЕЛЕК он нам подарује прегршт песама у којима он наставља своју препознатљиву песничку поетику. Наслов збирке сакривен је у, само њему карактеристичној кованици „клелек”, чије тумачење даје у песми Буђење:

„Клетва и лелек, клелек ли је?”

Његове песме нису ни клетва, ни лелек (јаук) и истовремено су и једно и друго. Он је слободним стихом успео песми да врати ону праисконску снагу у којој је садржана сила и клица живота. То је песма која нас је „одржала, крај свих зала”.

Стиг, широко поље немерено, је неисцрпна инспирација у којој

„Кошава стишка пепео
мртвих душа развејава”.

Поетика Драгише Живадиновића заснована је на карактеристичном, помало митском крајолику његовог детињства, крајолику расцветаних поља, где се у кладенцима и бунарима огледа сјајно, златно жуто лице сунца и где су ноћи заогрнуте сребрнастом росом месечине. Песник успешно пева о једном несталом и заборављеном свету горе јабланове, у ком зри јабука колачара и крушка караманка, где мук глувог доба ноћи разбија птица кукувија и где зором сунце поздравља петао граоран.

Свака песма садржи читав низ давно заборављених речи, којима песник враћа старо и даје једно ново

значање. Тим песмама он трага по угашеним огњиштима прошлости, тражећи неугаслу жишку, коју ће снагом песничке речи распалиги у безброј нових искри. Његове песме ће ветар развејати Стигом и посејати са звездама на бескрајном небу.

Песничку збирку КЛЕЛЕК аутор је поделио у четири целине: Месечево млеко и роса сребрнаста, Заљубљене тишине, Милост земљи светој и Планинске муње и свет крилати. Аутор у свакој испеваној речи налази љубав, као основну и покретачку силу свега постојећег. Иако је песме расподелио у четири одвојене поетске целине, оне одишу сазвучјем и испреплетаношћу тема и мотива. Драгиша Живадиновић је песник који истрајава у свом особеном песничком науму и који стрпљиво гради симболима богат, јединствен песнички израз.

Збирка песама КЛЕЛЕК је живи траг поезије на стишком поетском небу, где су светионике поставили Срба Митић, Милисав Павловић, Ана Дудаш, Милисав Миленковић, Драгослав Живадиновић, коме као родоначелнику аутор посвећује прву, уводну песму. Попут птице белогрле, која је пандан Драгослављеве „Тице араратске”, Драгиша неуморно пева, градећи јединствене и непоновљиве песничке слике саткане од праисконске митологике, недосањаних снова и свакидашње јаве која нас окружује. То његовим песмама даје посебну лепоту и снагу, уверавајући нас да ће да трају и плене лепотом кристално јасних стихова.

САДРЖАЈ

МЕСЕЧЕВО МЛЕКО И РОСА СРЕБРНАСТА

Златне речи и глува хармонија.....	7
Слутња.....	9
Сузе.....	10
Густо млеко.....	11
Сутра је ђурђиц.....	12
Јата птица малих.....	13
Бојење сукна.....	14
Трагови.....	16
Жутокосе матице.....	17
Привиђење.....	18
Сватовска јабука сипкава.....	19
Како ће свет.....	21
Свеже ране.....	22
Како то.....	23
Кладенци.....	24
Тражећи сан.....	25
Будим се.....	26
Пробуди се.....	27
Куд ћу.....	28
Ако се плавооки.....	29
Птице жудне.....	30
Кад би могли они.....	31
Ако цвркут... ..	32
Осмех људски.....	33

ЗАЉУБЉЕНА ТИШИНА

Како, земљо.....	37
Вино старинско.....	38
Зар.....	39
Црно небо.....	40

Још увек.....	41
Овде.....	42
Ново саће.....	43
Ново небо.....	44
Сву ноћ.....	45
Не желим.....	46
Пожар.....	47
Очи.....	48
Поплава.....	49
Чији су.....	50

МИЛОСТ ЗЕМЉИ СВЕТОЈ

Не видим.....	53
Завидим.....	54
Три пужа голаћа.....	55
Змије големе.....	57
Моја туга.....	58
Молитве апостолске.....	59
Тужно јутро.....	60
Бар једном.....	61
Јато омађијано.....	62
Друго време.....	63
Привидне сенке.....	64
Како без очаја.....	65
У олуји.....	66
Тражим.....	67
Чему песма.....	68
Свилени немир.....	69
Сањам.....	70

ПЛАНИНСКЕ МУЊЕ И СВЕТ КРИЛАТИ

Ништа.....	73
Не знам.....	74
Птице зачуђене.....	75

Драгиша Живадиновић	КЛЕЛЕК	117
Цветна химна.....		76
Кад ме звезде љубе.....		77
Болесна песма.....		78
Откривање ведрине.....		80
Киша.....		81
Сенке.....		82
Немири.....		83
Вејавице беле.....		84
Небески рингишпил.....		85
Блудница ли је... ..		86
Ново сунце.....		87
Ожиљци земље.....		88
Света лепота.....		89
Пијано време.....		90
Плашим се.....		91
Стварно, да ли... ..		92
У очима мермер црвени.....		93
Годовима.....		94
Буђаво.....		95
Узалудни склад.....		97
Боли као љубав велика.....		98
Како.....		99
Занос.....		100
Онда.....		101
Путујем.....		102
Песме дамарне.....		103
Не разумем.....		104
Гледам.....		105
Сву ноћ.....		106
<i>Златија Радовановић</i>		
Песме Ерцаја и Усклика.....		109
<i>Драган Јацановић</i>		
Драгиша Живадиновић, КЛЕЛЕК.....		112

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЖИВАДИНОВИЋ, Драгиша, 1947 -

Клелек / Драгиша Живадиновић. - Мало
Црниће : Библиотека "Србољуб Митић" :
Браничевско-стишка књижевна заједница
Удружења књижевника Србије, 2017 (Петровац
на Млави : Стојадиновић). - 117 стр. ; 20 см. -
(Едиција Стишки књижевни круг ; књ. 13)

Тираж 300. - Стр. 109-111: Песме Ерцаја и
Усклика / Златија Радовановић. - Стр. 112-
114: Драгиша Живадиновић, Клелек / Драган
Јацановић.

ISBN 978-86-87003-64-4 (БСМ)
COBISS.SR-ID 232127756

